

Megjelent a Magyar Fórumban- XX. évf. 32. szám, 2008. augusztus 07.

Teljesen mindegy, ki a honvédelmi miniszter ebben a kormányban, ugyanis a kisebbségben kormányzó társulatban mindegyik miniszter sikerember. Minden jó, amit csinálnak, minden szép, amit megígérnek, minden bejön, amit megígérnek. Szekeres Imre inkább sorsüldözöttnek tűnik fel közöttük. Bankelnök, pártelnök, pénzügyi szerető volt lenni, és most a Mókusz őrsénél alig jelentősebb honvédséget kell irányítani, rátermettséget és hozzáértést eljátszva. Nehéz dolog ez.

Szekeres Imre kiment a bombához sleppje kíséretében és a kamerák kereszttüzében. Aztán ott feküdt előtte félig a földbe fúródva a világ addig látott legnagyobb bombája. A honvédelmi miniszter szakszerűen azt mondta, hogy ekkora bomba még a tankönyvekben sincs. Jól mondta, nincs, még a földben sincs. De akkor már folyt a kitelepítés. A második fővárosi kitelepítés, amely ezúttal 16 ezer embert érintett, az első, Angyalföldön csak ötezret. Azt azonban mindjárt lenyúlta a polgári védelem, és a HM-ben senki nem kapott kitelepítésvezetési pótlékot. Szekeres el is határozta: ilyen többet nem fordulhat elő. A kitelepítés műveleti parancsnoka természetesen a miniszter.

A fővárosban állt a forgalom. Szekeres fidelesen mosolygott: nagy bomba. De estére, a kitelepítés után kiderült, hogy nincs benne gyutacs. A tűzszerészek, már ugyanis, akik itthon vannak és nem Afganisztánban halnak meg értelmetlenül, két lépésre megközelítették és szemrevételezték. Kicsit gyanús volt. A bomba ugyanis a volt ferencvárosi malom területén, talán éppen a lebontott épület alatt bukkant felszínre, és ez a kitelepítés szempontjából nézve aggasztó körülmény volt. Egy malom ugyanis állandóan rázkódik. A hengerek dolgoznak, őrölnék, a hatalmas teherautók állandóan felgördülnek a rámpára, beborítják a friss gabonát, a másik oldalon a lisztet rakodják. Ez alatt egy bombának nincs nyugodt élete. Előbb-utóbb megunja.

- Te, sógor - mondta az egyik -, szerinted hogyan esett le ez a bomba..?
- Hát, koma, remélem, orral... Mert itt, ahol ez a lyuk van most, itt kéne legyen a gyutacs, ha csak nem valami fűrészes bomba ez, ahogy a miniszterünk mondja.
- Hallgass már, légy szíves! Ez egy kitelepítési bomba és kész...
- Ne legyél szélsőséges, bajtárs. Szerintem kilópták belőle a robbanószerkezetet.
- Kik?
- Még kérdezed? A vasgyűjtők.
- Ez meg fajgyűlölet, de legalábbis fajta- megkülönböztetés. Mi azért vagyunk itt, hogy indokoljunk.
- Mégis azt mondanám neked: jelentsük, hogy ez már nem robban. - A tűzszerészek jelentették. A feljebbvaló azonnal titkosította az észleltet, úgyhogy Szekereshez már a titkosított jelentés jutott el. A miniszter a kitelepítés fenntartása és a bomba pánik nélküli elszállítása mellett döntött. Kiadta az ukázt a teendő nyilatkozatokról arra az esetre, ha a sajtó megsejti a gyutacs

hiányát. "Jobb félni, mint megijedni", a kitelepítés szükséges volt, a költségeket elszámoljuk. De előbb ki kell számolni őket.

Elszállítás közben a tűzserészek és a katasztrófaelhárítók gyanús lötyögést észleltek a bombatestből.

- Hallod? Ebben valami lötyög.
- Remélem, nem nitroglicerint... szagolj bele...
- Szagolj bele te.
- Hát, kérlek, büdös. Mintha ürülék volna.
- Emberi?
- Az, kérlek, a legnagyobb mértékben.

Közben Szekeres és a stáb a kiadandó kommunikén dolgozott. Azt, hogy a riadó felesleges és szakszerűtlen volt, semmiképpen nem szabad elismerni. Hősiesen helytálltunk a semmi frontján, az óvatosság és az elővigyázatosság eszméi alapján. A teljes hírzárlat a bomba valódi beltartalmára vonatkozott. Az ugyanis politikai kérdés volt. Azt, a bomba gyanús beltartalmát a közönség az egész kormány beltartalmával azonosítaná.

További direktívák: a bombaügyet lehetőleg mielőbb el kell felejteni, a kiürítés költségeit vastagon kell elszámolni az eredeti terveknek megfelelően, és a jogdíjat is ki kell fizetni az ötletgazdáknak, akik a "világ legnagyobb bombájának" ötletét hozták. Nem ők a hibásak, az ötlet jó volt. Még nagyobb bombát kell találni, lehetőleg akkor, amikor vasutassztrájk is lesz. Teljesen bénuljon meg a közlekedés, mert az vonja el a figyelmet a kormányról és a politikai-gazdasági helyzetről a leghatásosabban. Egy perc nyugta se legyen a magyar társadalomnak. Szokja meg a kitelepítést. Meg kell próbálkozni többnapos kitelepítésekkel, hogy aztán a végleges otthonvesztést is fogadják el.

Október 23-a előtt kisebb robbanás is elképzelhető, hogy hitele legyen a dolognak. Lehetőleg ne tűzserész haljon meg, mert így is kevés van már belőlük, szegényekből. (Szekeres Imre ellen sikertelen merénylet szervezése folyamatban van.)

A bomba hiteles története 100 évre titkosítva van. A titkosítás okai: a bomba származási helye, hányatott sorsa és a hatástalanítók kiléte.

A bomba története. 1945. január 3-án dobták le, és a Várnak szánták, de célt tévesztett, és az akkor mocsaras területre zuhant. A harcok elültével polgári szakemberek hatástalanították, és a tartalmát kiszedve a bombát nyitva hagyták, hogy essen bele az esővíz. Így az aszályos években a bombatest kiszáradt, vizes években megtelt. 1956-ban a Soroksári úton benyomuló és megrekedő szovjet alakulat páncélosegysége a bomba nyitott szájára gerendát fektetett, és latrinának használta. Mert a szovjet elvtársak 1956-ban még rögtön felismerték a bombában a "világ legnagyobb bombáját", amelyet a Zaporozseci Fegyvergyárban gyártottak, és amelyet a katonai népnyelv közönségesen csak "Buggyonnij Kancájának" nevezett el. Ezek közül a bombák közül valamilyen gyártási hiba miatt egy sem robbant fel, viszont hatalmas súlyával, farával hatalmas pusztítást végzett. Úgyhogy letagadták, hogy nem robban, gyártották és bombáztak vele.

Történelmileg ez is bevallhatatlan, állapította meg ideológiailag kiválóan képzett Szekeres Imre a jelentést olvasva. A további ideológiai nehézséget az első hatástalanítók személye képezte. Ez még 1945-ben történt, az újjáépítés kezdetén, a koalíciós időkben. Két háborút viselt civil szerelte szét a nagy bombát. Az egyik jobboldali szocdem, a másik kiscgazda.

Amikor Szekeres Imre megtudta ezt a tényállást, tajtékozott a dühtől. - Valljam be, hogy egy kiscgazda hatástalanította azt a bombát, amiért én kiürítést rendeltem el? Soha! - Aztán kicsit enyhültebben megkérdezte: - Mivel dolgozott az a piszok kiscgazda? - Senki nem mert

megszólalni a kiürítést előkészítő vezérkari értekezleten, végül egy vezérkari őrnagy megjegyezte csendesen: - Franciakulccsal. Meg a szemével.

Félretéve a tréfát, megállapíthatjuk, hogy a társadalom izgalmi állapotban tartásának, manipulálásának olyan, addig nem ismert és nem használt eszközeit alkalmazza, találja ki, tanulja meg Amerikától ez a kormány, amelyek már nem politikai, hanem maffiás eszközök. A politikai eszközök kimerültek, hazudni és ígérni még lehet, de csak hatástalanul. Fenyegetni csak szóban szinte nevetséges, törvényt, rendeletet alkotni nem is érdemes, mert a nép már tudja, úgysem tartják be a saját rendelkezéseiket. Az ÁNTSZ is kimerült. A bűdös húsok feldolgozása titkos telepeken már senkit sem hoz izgalomba. Kullancsveszély, bűdös hús? Ki figyel oda? Az új bűzhelyeket nem sikerült tető alá hozni. A kormánynegyed befuccsolt. Az ellenőrzés és az ellenőrzéssel való fenyegetés is lejátszott. - Most már bomba kell és kitelepítés, és a közlekedési dugók sorozata - jelentette ki Gyurcsány Ferenc a legutóbbi kormányülésen. Szekeres Imre, a sorsüldözött, ekkor érezte meg, hogy eljött az ő napja. Minden időt, minden perc gondolkodási lehetőséget, minden összevetési alkalmat elvenni az állampolgártól. Kirángatni a meleg ágyból, az otthonából, és sorakoztatni. Bevezetés a "csajkával sorakozó!" - rendszerhez.

Ahogy nő a különbség a felső tízezer, a most érkezett milliárdosok, lakóparkiak életszínvonal, jövedelme és a magyar lakosság szegénysége, kiszolgáltatottsága között, úgy kell egyre durvább és kegyetlenebb, már nem is politikai, hanem erőszak-eszközöket bevetni.

A pogromok kora következik.

- Egészségügyi pogrom.
- Oktatási és nevelési pogrom.
- Felvásárlási pogrom.
- Hitel-, járulék- és adópogrom.

S végül egyetlen kincsünk, a magyar nyelv elleni állandó merényletek pogromja, amely mindegyiknek az összefoglalása. A magyarság addig él, ameddig sajátos, egyetlenszerű nyelve összetartja, ameddig ezen a nyelven gondolkodik, s ennek a törvényei szerint épül fel lelki kapcsolatrendszere. A nyelvünk elleni szervezett támadások nemzetközivé akarnak silányítani bennünket. A nemzetköziségben mi elveszünk. A magyarság addig él, ameddig tárgyias és tárgyatlan ígéivel mozgatni, pontos fogalmaival meg tudja ragadni a dolgokat, és ameddig felismeri, és meg tudja különböztetni a barátot és az ellenséget.

Ezért most több dolgot várunk. Várjuk a lakosság katasztrófafenyegetésekkel való további lekötésének és izgatásának abbahagyását. Várjuk a további "bomba ötletek" nyilvánosságra hozását. Tudni akarjuk, mi van még a tarsolyban.

Mindent egybevetve, várjuk a kormány kihelyezett ülését a ferencvárosi bombatöl-csérben, "Buggyonnij Kancájának" hűlt helyén, ahol tőle telhető eleganciával benyújtja lemondását.

Mintha mi sem történt volna.

Csurka István